ΑΑ21| ΕΧΕ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΘΕΟ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ

2021 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2021/αα21-εχε-πιστη-στο-θεο-που-εισαι/

Οι παγεροί τοίχοι της Πλάνης αφέθηκαν ηττημένοι να κατακρημνισθούν, όταν εκείνη την ευλογημένη στιγμή**αναγνώρισες μέσα σου τη δύναμη της Αγάπης δίνοντας άφεση στον πλησίον αδελφό.**

Μέσ’ απ’ τα βάθη της Ψυχής σου **ανάβλυσε η Ουσία του Θεού** και ολόκληρη η Ύπαρξή σου εκστασιάστηκε παρακολουθώντας με δέος τη Θεία Επενέργεια **της Ύπατης Εξουσίας του Θεού, της Αγάπης.**

Τα μελανά σύννεφα της άγνοιας διαλύθηκαν απ’ το Υπέρλαμπρο Φως Της και τα μάτια σου μπόρεσαν πια ν’ αγναντέψουν ελεύθερα το Άπειρο Μεγαλείο του Θεού. Τίποτε άγνωστο, τίποτε κρυφό. **Όλα μέσα στο Φως έγιναν Ένα μ’ αυτό και το καθένα αναγκάστηκε να φανερώσει την ποιότητά του** χωρίς πια να μπορεί να σε ξεγελάσει, χωρίς να μπορεί να σε πλανέψει με τις πλάνες υποσχέσεις του.

Το Ασύγκριτο Μεγαλείο της Αγάπης απλώθηκε κι αγκάλιασε κάθε πτυχή του Εαυτού σου. Κι όμως δεν σταμάτησε εκεί. Απλώθηκε κι άλλο **κι αφάρπασε μέσα στη Δόνησή Της και τον αντίδικό σου.**

Κι εκείνος χαμένος μέσα στην Απειρότητά Της, απορημένος γι’ αυτό που του συμβαίνει, μένει αποσβολωμένος, εμβρόντητος, προσπαθώντας να κατανοήσει **την υφή αυτής της παράξενης αίσθησης που τον περιβάλλει** μα και τον διαπερνά, ενώ ταυτόχρονα τον αφαρπάζει και τον διαχέει μέσα στην Απειρότητά Της.

Του μιλάς χωρίς να μπορεί ν’ αντιδράσει, γιατί δεν αντιλαμβάνεται πώς είναι δυνατόν να μπορεί ο Άνθρωπος να εκδηλώνεται έτσι, πώς είναι δυνατόν το θύμα να δίνει άφεση στο θύτη, ο κατηγορούμενος ν’ αγκαλιάζει τον κατήγορό του.

Κι όταν σ’ ακούει να του λες**«Συγχώρεσέ με αδελφέ μου, που επέτρεψα στην Άρνηση, στην άγνοια και στην Πλάνη ν’ αγγίξει την καρδιά σου,** που δεν έγινα γύρω σου πύρινη σφαίρα Φωτός και Αγάπης για να σε προστατεύσω**από τις αρπαγές της ιδιοτέλειας και της κακότητας του κόσμου που δημιουργήσαμε», τότε χάνεται μέσα σε μια άγνωστη γι’ αυτόν διάσταση του Εαυτού του, σε μια πτυχή του Είναι που ποτέ δεν είχε την ευκαιρία**

να γνωρίσει, γιατί ποτέ κανείς δεν του μίλησε έτσι.

Κι εσύ αναγνωρίζεις και κατανοείς με τη δύναμη της Αγάπης που αναβλύζει από μέσα σου και σε Ενώνει με την Απειρότητά Της, **με τον Εαυτό Ολότητα, το Θεό που μέσα σου φέρεις.**

Αυτός ο Θεός που τόσους αιώνες **παρέμενε καλυμμένος από την άγνοιά σου.** Αυτός ο Θεός ο αφανής για την περιορισμένη μέχρι εκείνη τη στιγμή αντίληψή σου, Αυτός ο Θεός ο Ένας και Μοναδικός Πανταχού Παρών και τα Πάντα Πληρών Εαυτός σου, **εκδηλώθηκε και φανέρωσε το Άπειρο Μεγαλείο Του και την Άπειρη Δύναμή Του** μόνο και μόνο γιατί πίστεψες πως ζει μέσα σου, **πίστεψες πως η Αγάπη και το Έλεος, η Άφεση και η Προσφορά Σου για τον Πλησίον μπορούν να ξεπεράσουν τα στενά ανθρώπινα όρια,** να διασπάσουν τα κατεστημένα του νου σου και να είναι Άπειρα, Αστείρευτα, Απεριόριστα.

Άγγιξες τη Θεότητα, άγγιξες το Άπειρο. Έστω και για μια στιγμή ήσουν Θεός, ήσουν ο Άνθρωπος κατ' Εικόνα και Ομοίωσή Του, Ένα με την Αστείρευτη Ελεημοσύνη Του, Ένα με την Καλοσύνη Του, **Ένα με τον Άπειρο Αείπαρκτο Εαυτό σου.**

Η έκσταση διήρκεσε μέχρι τη στιγμή της αμφιβολίας που μπήκε σαν σφαίρα μες στο νου σου. Και τότε άρχισες να βυθίζεσαι. Μέχρι εκείνη τη Στιγμή τα πάντα ήταν Φως, Αγάπη, Τελειότητα. Και τώρα! Ο ορίζοντας άρχισε να σκουραίνει. Η αμφιβολία μορφοποιήθηκε κι άρχισε να σχηματίζει ένα μαύρο σύννεφο. Το Φως καλύφθηκε και το ημίφως έφερε στα μάτια σου τα φώτα της πόλης, τη μιζέρια, την αθλιότητα των καθημερινών ανθρώπινων επιδιώξεων, την ασυνεννοησία και τους πειρασμούς της ύλης.

Όλεθρος και πανικός συντάραξαν συθέμελα την ύπαρξή σου και προσπάθησες να σηκώσεις τα μάτια στον ουρανό, γιατί ήδη είχες χάσει ύψος. «Γιατί, γιατί;», αναρωτιέσαι κι απάντηση δεν παίρνεις: Ο νους είναι μπερδεμένος από πλήθος φωνές, που **τον άλωσαν από την κερκόπορτα της αμφιβολίας.**

Κι ο Θεός; Μα είσαι ήδη πολύ μακριά απ' Αυτόν για να μπορέσεις να Τον ακούσεις. Οι σκέψεις σου, **παραφωνίες μέσα στην Αρμονία του Όλου, σε απέκοψαν** από την Αδιατάρακτη Γαλήνη Του, γιατί ο Θεός στέκεται πάντα στη θέση Του, **που δεν έχει ύψος. Είναι πάντα Αρμονία, Γαλήνη, Τελειότητα.**

Μα εσύ εξέπεσες απ' Αυτήν. **Δημιούργησες το ύψος της απόστασης από τον Εαυτό σου,** και τώρα; Πώς θα μπορέσεις μέσα απ' τη δυσαρμονία να ξανανιώσεις την Τελειότητα της Αρμονίας Του, **αν πρώτα δεν αποκαταστήσεις, δεν μετουσιώσεις τη δυσαρμονία που δημιούργησες;** Πώς θα μπορέσεις ν' αγγίξεις πάλι τη Δόνησή Του και να μείνεις σ' Αυτήν, αν πρώτα δεν καθαρίσεις το νου σου, αν δεν πιστέψεις πάλι πως μπορείς να εκδηλώνεσαι σαν κι Εκείνον;

Θα ξανανέβεις τα σκαλιά της Ύπαρξης μόνο όταν θα στερεώσεις την πίστη σου στο Θεό που είσαι, γιατί έτσι του επιτρέπεις να εκδηλώνεται.

Εκείνος θα σε βοηθήσει, Εκείνος θα σε στεριώσει καλύτερα, Εκείνος θα σε δυναμώσει, γιατί Εκείνος είναι τα πάντα. Κάθεται στο θρόνο της Αιώνιας, της Χωρίς Αρχή και Τέλος Ύπαρξής Του, μα ταυτόχρονα είναι και η Σκάλα που σε οδηγεί σ' Αυτόν. Εκείνος είναι κι εσύ! **Όλα είναι ο Πατέρας.**

Μα πώς; αναρωτιέσαι. Πώς είναι δυνατόν ο Θεός να κατοικεί μέσα στην Πλάνη, πώς είναι δυνατόν ο Θεός να υπάρχει μες στην κακότητα, τα συμφέροντα, τις δολιοφθορές, την εκμετάλλευση και τη διχόνοια; Δεν μπορείς ακόμη να το συλλάβεις. Δεν μπορείς ακόμη να το χωρέσεις, κι όσο δεν το χωράς **επιτρέπεις σ' όλες αυτές τις εκδηλώσεις της Πλάνης να συνεχίζουν να υπάρχουν κι έτσι είσαι υπεύθυνος για τη διαιώνισή τους.**

Μα γιατί; ρωτάς και πάλι αδυνατώντας ακόμη να σταθείς πάνω απ' τις απατηλές σκέψεις της διανοητικής σου λειτουργίας. Κι όμως είναι τόσο απλό! **Αρκεί να σκεφτείς πως τα πάντα έχουν Αρχή το Θεό.** Δεν είναι λοιπόν όλη η δυσαρμονία που δημιουργείς εκδήλωση της άγνοιας του Θεού που είσαι;

Πώς θα μπορέσεις να μεταστρέψεις κάθε σου εκδήλωση, κάθε ποιότητα που η Ολότητα του Εαυτού σου εκπορεύει, αν δεν Ταυτιστείς, **αν δεν ενωθείς με τον Πατέρα και δεν λάβεις στάση Αντιπροσώπου Του, αν δεν σταθείς σαν Γιος και Κόρη Του;**

Ποτέ κανείς δεν μπόρεσε να μετουσιώσει την ατέλεια απ' το ύψος της ατέλειας, **μα απ' το ύψος της Τελειότητας τα πάντα είναι δυνατά.**

Αυτή είναι η Αρχή. Αυτός είναι ο Νόμος.**Γίνε Τέλειος για να μετουσιώσεις την Ατέλεια που δημιούργησες. Γίνε Αρμονία για ν' αποκαταστήσεις τη δυσαρμονία που εκπόρευσες. Γίνε Γαλήνη για να ενωθείς με τον Ύπατο Άρχοντα Πάσης Εξουσίας, τον Ακένωτο και Αδιάβλητο Εαυτό της Αγάπης.**

Είναι το Έργο σου, ο προορισμός σου. **Είναι η νέα εξέλιξη που ο Πατέρας σε προορίζει να λάβεις.** Σήκωσε τα μανίκια σου, γιατί σε περιμένει δουλειά. Πρέπει και μπορείς**ν' αποτινάξεις το ζυγό της επιθυμίας, του πάθους, της χωριστικότητας και της ατομικότητάς σου.**

Είναι το Έργο του Εαυτού σου. Εργάζεσαι μέσα στον Εαυτό σου όπως τον συλλαμβάνεις, στην ευρύτητα που τον αντιλαμβάνεσαι και τον αναγνωρίζεις. Αν καταστήσεις Τέλειο καθ' όλα τον Εαυτό που αναγνωρίζεις μέσα στην ατομικότητά σου, τότε μ' αυτή την Τελειότητα **θα τροφοδοτείς κάθε πλησίον αδελφό σου,** γιατί μέσα του θα βλέπεις την Ουσία του Εαυτού σου

να κατοικεί σε μια άλλη μορφή, που δεν είναι άλλο παρά **Ουσία του Αυτού Θεού που είσαι.**

Πάλεψε, αγωνίσου. Συγκράτησε τα καυτά ρευστά του θυμού σου, υπόταξε την ορμή των επιθυμιών σου, γίνε φύλακας της Αρμονίας και της Γαλήνης των αδελφών σου και τότε θα Με δεις να κατέρχομαι σε πλήρη Δόξα από τους Ουρανούς Σου. Η Προσφορά και η Αγάπη θα σε ενώνουν με Μένα, γιατί η Προσφορά και η Αγάπη Είμαι Εγώ.

Μην πιστέψεις ποτέ **πως ο Θεός είναι υπαίτιος κάθε δυσκολίας που συναντάς.** Τα κενά της Αγάπης που στο παρελθόν δημιούργησες, θα σε ακολουθούν μέχρι να τα μετουσιώσεις.

Όσο θα τα καλύπτεις με Αγάπη, θα τελειοποιείσαι και από το ύψος της Τελειότητάς σου θα τα μετουσιώνεις.

Η ατέλειά σου,**η κάθε σου ατέλεια, βρίσκεται στο νου, σαν σκέψη, σαν ιδέα, σαν συντονισμός με κατώτερες ποιότητες κραδασμών, σαν δυσκαμψία του νου σου να μετατοπίζεται, σαν αδυναμία ν' ακολουθήσεις τη Ροή της Αγάπης, την ταχύτητα την Άπειρη της Ακινησίας και να συλλάβεις τις Ασύλληπτες κινήσεις του Θείου Νου του Πατέρα.**

Άφησες να εισχωρήσει στο νου σου το υλικό στοιχείο που παραμένει σαν προσκόλληση στις μέριμνες της καθημερινής ζωής σου στην ύλη και σιγά σιγά **η συλληπτική ικανότητά σου σε Θείες Ιδέες μειώθηκε,** η ταχύτητά σου επιβραδύνθηκε, έως ότου ακινητοποιήθηκες εντελώς, **καθηλώθηκες δεσμευμένος στις βαριές υλικές ιδέες.**

Έμαθες να λες «άνθρωπος είμαι κι εγώ», εννοώντας πως είναι φυσικό να έχεις κάποια ελαττώματα, να είσαι ατελής. Πρέπει να μάθεις να λες «Είμαι άνθρωπος» και **να εννοείς πως είναι φυσικό να είσαι Τέλειος** και να σου φαίνεται παράξενο να σε θαυμάζουν που γνωρίζεις τα πάντα, **γιατί ο Θεός κατέχει τα πάντα και ο Άνθρωπος είναι Θεός.**

Ποιος μπορεί να γνωρίζει καλύτερα τον Άνθρωπο εκτός από Εκείνον που τον έπλασε; Ποιος μπορεί να γνωρίζει καλύτερα την εξέλιξή του, εκτός από Εκείνον που τον εξελίσσει;

Σύνελθε και άρχισε να εργάζεσαι συνειδητά, **γιατί αν η ατέλεια βρίσκεται στο νου σου, το ίδιο βρίσκεται και η Τελειότητα, αρκεί να ενεργοποιήσεις την ιδέα Της.**

Σκοπός σου είναι **να μεταλλάξεις τη διττότητα της Πτώσης σου, στη Μοναδικότητα της Θεότητάς σου. Αρκεί να το πιστέψεις.** Πρόσεχε όμως. Βαδίζεις μέσα στη Θεότητα κι ο Θεός είναι Άπειρος. Έλεγχε τις κινήσεις σου, **εξέταζε πάντα τη σκοπιμότητα που εξυπηρετούν.**

Ο Θεός σε τροφοδοτεί μέσ’ απ’ την Απειρότητα που περιέχει τα πάντα. Σου δίνει τα πάντα, σου δίνει ό,τι του ζητήσεις, τις περισσότερες φορές για να σε διδάξει, να δεις πως δεν μπορείς να τα σηκώσεις.

Γι’ αυτό να ξέρεις. **Όσο ανέρχεσαι, όσο εξελίσσεσαι, οι οδηγίες που λαμβάνεις θα μειώνονται για να δοκιμάζεις τη διάκρισή σου.**

Δεν θα σε ελέγχω. Όμως θα ξέρεις απ’ τον Εαυτό σου. **Αν πράττεις σωστά, θα νιώθεις πληρότητα, χαρά, γαλήνη. Αν όμως έκανες λάθος, τότε θα νιώθεις λύπη και βάρος στην καρδιά σου.** Έτσι θα ελέγχεσαι αφ’ εαυτού σου.

Μη θαρρείς πως είναι δύσκολο να πράττεις σωστά, αρκεί πάντα **ό,τι κάνεις να προσφέρει στον πλησίον πληρότητα, Αρμονία, Ισορροπία.** Μην ξεχαστείς όμως και πιστέψεις πως είναι εύκολο να Με φτάσεις και να ενωθείς μαζί Μου. **Τίποτε δύσκολο, μα και τίποτε εύκολο. Γίνε Γαλήνη, γίνε Ειρήνη, γίνε Αγάπη. Γίνε ΘΕΟΣ.**